

## ДЕЯКІ АСПЕКТИ РИНКУ ПРАЦІ УКРАЇНИ

Слід відмітити, що на сьогоднішній день стан ринку праці характеризується наявністю низки проблем, які заважають нормальному соціально-економічному розвитку як усієї країни, так і її окремих регіонів. Актуальними лишаються проблеми економічної активності населення, кількісно-якісного дисбалансу між пропозицією та потребою у робочій силі, низького кваліфікаційного рівня незайнятого та працюючого населення, а також проблеми зайнятості молоді та інвалідів (порівняно низький рівень освіти інвалідів і їх професійної підготовки, недостатній рівень підтримки тих, хто вперше виходить на ринок праці (випускників навчальних закладів), недостатня кількість робочих місць, на яких може бути задіяна праця інвалідів, нелегальні зовнішні трудові міграції, неформалізовані внутрішні трудові міграції та тіньовий ринок праці [1].

Тому, досліджуючи ринок праці, можна виділити три основні проблеми:

1. Нелегальна праця громадян України поза межами країни. Точної інформації стосовно чисельності трудових мігрантів немає, багато громадян України працюють у Польщі, Італії, Португалії, Греції, Росії, Білорусії. За таких умов питання трудової міграції повинні строго регулюватися державою в напрямі сприяння створенню необхідних робочих місць, формування системи справедливої заробітної плати, створення безпечних умов праці працівників тощо.

2. Низький рівень середньої заробітної плати. Середня зарплата в Україні становить близько 323 доларів. Згідно з новим звітом ООН за величиною середньої заробітної плати працівників у 72 країнах світу, середня заробітна плата працівників становить 1 480 доларів США.

3. Зайнятість молоді – молодіжне безробіття в Україні сягає 31 % від загальної кількості безробітних по всіх групах. Це зумовлено наявністю дисбалансу між попитом на робочу силу з боку роботодавців та пропозицією, представленою фахівцями, що виходять із професійно-технічних та вищих навчальних закладів освіти; низькою мотивацією праці таких осіб; недостатньою конкурентоспроможністю на ринку праці через відсутність потрібних навичок. Незадоволеним залишається попит на газоелектрозварників, технологів, механіків, будівельників, в той час як без працевлаштування залишаються молоді фахівці таких професій, що є надлишковими на ринку праці: економісти, бухгалтери, юристи, оператори комп'ютерного набору, педагоги, психологи.[3]

За останніми даними Державної служби статистики, чисельність безробітного населення України віком від 15 до 70 років, визначений відповідно до методології Міжнародної організації праці (МОП) у 2017 році становила 1,7 млн осіб. Серед безробітних найбільшу частку займають особи віком від 15 до 29 років, а саме 31%, 28% – особи у віці від 30 до 39 років, 24% - у віці від 40 до 49 років.

В Україні рівень безробіття за методологією МОП у 2017 році становив 9,5% економічно активного населення, а у 2016 році – 9,3%. Скорочення рівня безробіття відбулося в 13 регіонах. [2]

Найнижчий рівень безробіття спостерігався у Харківській (6,1%), Київській (6,5%), Одеській (7,3%) областях та місті Києві (6,9%), а найвищий – у Кіровоградській (12,2%), Волинській (12,5%), Донецькій (14,6%) та Луганській (16,6%) областях.

Рівень зайнятості населення – один із найважливіших макроекономічних показників, який впливає на економічний та соціальний розвиток країни. Він визначається ступенем розвитку економіки і відповідно її потребою в робочій силі,

статеві-віковою структурою населення, рівнем охорони здоров'я, законодавчо-правовою базою у сфері соціально-трудова відносин.

Згідно з статистичними даними чисельність зайнятого населення у 2017 році становила 16,2 млн осіб (у 2016 році – 16,3 млн осіб).

За професійними групами: 40% зайнятих становили керівники, службовці, професіонали та фахівці, майже 20% – особи, що займали робочі місця, які належать до класу найпростіших професій, 17% – працівники сфери торгівлі та послуг, 13% – кваліфіковані робітники з інструментом та сільського господарства, 11% – робітники з обслуговування та машин.[2]

Рівень зайнятості скоротився з 56,3% до 56,1%. При цьому, в 13 регіонах рівень зайнятості зріс, найбільш суттєво в Харківській (з 59,7% до 60,6%), Хмельницькій (з 53,9% до 54,7%), Полтавській (з 53,3% до 54,0%) та Сумській (з 56,8% до 57,4%) областях.

Найвищий рівень зайнятості спостерігався у м. Києві (61,8%), Харківській (60,6%), Дніпропетровській (58,0%), Київській (58,0%) та Сумській (57,4%) областях, а найнижчий – у Тернопільській (51,4%), Донецькій (49,4%) та Волинській (48,8%) областях.

Отже, за сучасних умов пріоритетними напрямками розвитку українського ринку праці повинні стати: вдосконалення системи оплати праці, розширення можливостей отримання населенням офіційних основних і додаткових доходів, соціальна підтримка окремих груп; підвищення якості та конкурентоспроможності робочої сили; сприяння ефективним і доцільним переміщенням працездатного населення; запобігання зростанню безробіття через створення робочих місць за рахунок різних джерел фінансування, перекваліфікація працівників, якісна освіта, реструктуризації економіки і піднесення вітчизняного виробництва; розробка та прийняття державою відповідних юридичних, трудових, фіскальних законодавчих актів.

1. Духняк Т.О. Аналіз ринку праці та перспективи його розвитку // Управління розвитком. – 2014. - №1 – с.3-5. 2. Офіційний сайт Державної служби зайнятості: Електронний ресурс:[ <https://www.dcz.gov.ua/>]. 3. Балановська Т.І., Гоголя О.П., Драгнева Н.І. Ринок праці: реалії і перспективи / Т.І. Балановська, О.П. Гоголя, Н.І. Драгнева. – Київ: Національний університет біоресурсів і природокористування України, 2012. – С. 17-23.

**Совершенна І.О.**

Київський національний торговельно-економічний університет

## **УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЇ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: ДОСВІД ОКСФОРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ**

Сьогодні перед університетами світу стоїть актуальна проблема – комерціалізація свого наукового продукту, ефективна його реалізація в промислових масштабах. Різні університети вирішують її по-різному.

Як відомо, основними *формами комерціалізації* є: а) одержання роялті від використання прав інтелектуальної власності; б) створення нових компаній, заснованих на технологіях; в) дослідницькі контракти із приватними клієнтами.

У більшості зарубіжних університетів існують офіси (центри) ліцензування / трансферу / комерціалізації технологій: Technology Licensing Offices – TLO, Technology Transfer Offices – ТТО, та ін. Історія їх виникнення нараховує більше 40 років. Назви відрізняються, але сутність одна. *Офіс технологічного ліцензування* – організація або